

anvistes, naar endeligt Regnskab var aflagt, saa er der heri fra den 1. April 1920 sket den Ændring, at Kommunerne i Henhold til foreliggende Indberetninger faar anvist i Løbet af Sommeren hele Tilskuddet, afrundet nedad med indtil 200, og Resten anvises saa som hidtil, efter at Regnskabet er aflagt, alt i Henhold til et Cirkulære af 3. Marts 1920. Der er en Del Kommuner, som Finansministeriet ikke har villet anvise til, fordi de stod med forskellige uberigtigede Tilbagebetalinger, der navnlig skyldtes det Forhold, at adskillige Kommuner, medens Dyrtidslovgivningen var gældende, har rekvireret mere anvist, end der tilkom dem; naar man saa ved Regnskabsopgørelsen opdagede dette, paahvilede det naturligvis de vedkommende Kommuner at tilbagebetale det, de havde faaet for meget. Dette voldte i ikke ganske faa Tilfælde betydelige Vanskeligheder, thi det havde mange af Kommunerne ikke regnet med, da de lagde deres Budget. Mange af disse Tilbagebetalinger er ganske vist paa nærværende Tidspunkt berigtiget, men saa længe Dyrtidsregnskaberne ikke er helt afsluttet, kan der jo komme flere af den Slags Resultater, og derfor har man fra Ministeriets Side i denne Sag ikke kunnet følge en anden Fremgangsmaade. Dyrtidsregnskaberne er afsluttet indtil 31. Marts 1919, dertil er altsaa alle disse Forhold afviklet, men for 1919—20 mangler endnu Regnskaberne for Bornholms og Vejle Amter og nogle enkelte Kommuner, for 1920—21 endnu flere, og for Tidsrummet 1. April—31. Oktober 1921, til hvilken Dato Dyrtidslovgivningen udløb, mangler der endnu et meget betydeligt Tal. Hvad angaar Anvisning af egentlige Forskud, dette altsaa, at man kvartalvis eller halvaarsvis anviser Tilskud for det løbende Kvartal eller det løbende Halvaar, forstaar jeg meget vel, at man fra Kommunerne Side i og for sig kunde ønske denne Fremgangsmaade fulgt, men det vilde jo volde Staten særdeles betydelige Vanskeligheder, idet Følgen deraf vilde blive den, at man i et Regnskabsaar skulde anvise Kommunerne Tilskud for to Finansaar, og det vilde ogsaa kræve en Lovændring at gøre dette. Der gøres virkelig — derom kan jeg forsikre ærede Medlemmer — fra saavel Indenrigsministeriets som fra Finansministeriets Side alt for at fremskynde Anvisningerne og Udbetalingerne, og det er ogsaa erkendt paa Sogneraadforeningernes Møde i Aarhus i indeværende Efteraar, idet man dør gav Udtryk for Forstaelsen af, at der i dette Forhold var en betydelig Bedring at mærke.

En Række Talere har været inde paa den i sidste Rigsdagssamling vedtagne Aldersrentelov og kritiseret denne, og man har fremsat Krav om en Revision af Bestemmelserne i denne Lov, inden den endnu er traadt i Kraft. Jeg ønsker derfor straks at sige, at jeg i det hidtil fremkomne ikke ser nogen som helst Grund til at imødekomme et saadant Krav. Der er for Tiden under Udarbejdelse i Ministeriet et Cirkulære som Grundlag for Lovens Udførelse i Praksis, og man vil naturligvis ved Udarbejdelsen af dette — en Udarbejdelse, som for øvrigt meget snart vil være tilendebragt — paa enhver Maade medvirke til, at Loven kan komme til at svare til sin Hensigt, som er at bringe de gamle ind under Retten til Alderspension, samtidig med at man søger at stimulere deres Villie til længst muligt at forsøge sig selv og animere dem til Sparsommelighed i gode Arbejdsaar for at betrygge sig i Alderdommen. Jeg tror, det er ganske ufornuddent udførligt at gaa ind paa de i den Henseende faldne Udtalelser, thi det vilde i Virkeligheden blot betyde Gentagelse af, hvad der fremkom i Debatten om Lovforslaget i forrige Rigsdagssamling, hvor alle Enkeltheder jo blev saa grundigt overvejet som overhovedet muligt og var Genstand for indgaaende Forhandling baade i dette og i det andet høje Ting. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa den Kritik, man har fremsat af den fastsatte Aldersgrænse, og heller ikke skal jeg imødegaa de Betragtninger, man har knyttet til de forskellige Satser. De er jo alle fremkommet her tidligere ved Lovens Behandling og ogsaa fra min Side taget op til Debat med ærede Medlemmer. Heller ikke skal jeg komme nærmere ind paa de Forventninger med Hensyn til Fortolkning af Loven, som fra forskellige Medlemmers Side er fremkommet. Jeg skal holde mig til den ganske almindelige Bemærkning, at man ved Afgøvelsen af alle de Sager, der har været fremdraget, vil bestræbe sig for at handle i den mest humane Aand, Loven tillader. Men ærede Medlemmer maa naturligvis ikke vente, at man ad Fortolkningens Vej kan komme udenom Lovens klare Bestemmelser.

I denne Sammenhæng vil jeg særlig pege paa den af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen nævnte Mulighed for, at man kunde udstrække den Tillægsydelse af 25 pCt. af Aldersrenten, som kan gives den efterlevende Ægtefælle, der opretholder Hjemmet, ogsaa til enligt stillede ugifte Personer. Jeg erkender, at der kan være